

SIMO HILTUNEN

In wolfskleren

Een journalist onderzoekt een golf van gezinsmoorden.
Maar wat als blijkt dat de dader heel iemand anders is?

Voor deze uitgave ontving de uitgever een subsidie van Fili

F I
L I

ISBN 978-90-225-6941-2

ISBN 978-94-023-0132-8 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Lampaan vaatteissa*

Vertaling: Annemarie Raas

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: Thinkstock

Zetwerk: Mat-Zet, Soest

© 2015 Simo Hiltunen

Nederlandse vertaling © 2016 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Het slechte fascineert je,
omdat je jezelf wilt begrijpen*

De wolf wroette met zijn neus in de dampende eland en gromde. Hij trok er stukken vlees af en werd razend. De jongen stond op dertig meter afstand en was bang. Het natuurlijke was onwerkelijk geworden.

De jongen was een jaar of dertien. Hij was een half uur geleden bij twintig graden vorst het bos in gevlucht, omdat zijn moeder er weer eens van langs kreeg van pa. Zijn oren deden pijn van de kou en zijn adem wassemde, maar hij wilde niet terugkeren naar huis. Hij had het warmer in zijn eentje.

Nu stond hij tot aan zijn knieën in de sneeuw te wankelen, starend naar het grijsbruine monster. Hij was zo bang dat hij zijn ogen niet van het dier kon afhouden, en hij wist niet wat hij moest doen. Gelukkig concentreerde de wolf zich op zijn honger en niet op hem. Nog niet.

Kort daarvoor had de jongen naar het bleekgroen opvlammende noorderlicht gekeken en naar een rechtvaardig thuis verlangd. Had hij de deuken in de maan bewonderd en zich door de Hondster laten leiden. Hij was de wildernis in gezworven en had van de perfecte stilte genoten, die uiteenspatte toen het hele bos over hem heen begon te vallen. Zo had het tenminste gevoeld. De bomen zwiepten en ritselden, hij voelde dierlijke geluiden in zijn nekharen, en de sneeuw stooft op.

De jongen drukte zijn lichaam snel tegen een dennenstam toen er iets op hem af kwam gestormd. Dat iets was een eland. Het dier was buiten proporties en buiten zinnen. Alleen al naast dat geweidragende beest voelde hij zich immens klein, maar toen de eland werd gevolgd door een bloeddorstige wolf, verstijfde hij volledig.

Het roofdier zat achter de wankelende prooi aan. De wolf danste van

de ene kant naar de andere en hield de eland in de gaten. Die loeide van de pijn en de angst, en misschien ook van verdriet. Hij wist dat hij eraan zou gaan. Toch verzette hij zich tot het einde.

De wolf sprong door de sneeuwhopen achter zijn buit aan en wachtte op het juiste moment. Hij ontweek het gewei, dat wild heen en weer zwiepte. Uiteindelijk deed de wolf alsof hij naar de andere zijde ging. De eland zwaaide zijn gewei de verkeerde kant op, waardoor zijn hals aan de andere kant bloot kwam te liggen. De wolf nam een sprong. Met één beet scheurde hij de keel van zijn prooi aan flarden, en de sneeuw kleurde rood. De eland strompelde levenloos nog een paar meter verder en zakte toen door zijn voorpoten heen op de grond.

De magere wolf was uitgehongerd. Hij draalde niet en stortte zich direct op het bloed, het vlees, de pezen en de botten.

De jongen woog zijn kansen af en hurkte neer. Hij was verstijfd van de kou en de angst, en keek hoe het verse vlees de blik in de gele ogen van de dood deed gloeien.

Hij was altijd al gefascineerd geweest door wolven, maar zo dichtbij hoefde voor hem nu ook weer niet. Hij wist dat er de afgelopen honderd jaar geen enkele Fin door een wolf was gedood. Hij wist dat een wolf die zijn honger had gestild zo goed als ongevaarlijk was. Hij wist dat hij geen bedreigende concurrentie vormde voor het roofdier, geen natuurlijke prooi. Hij was geen vos of veelvraat die in het territorium van de wolf naar hetzelfde voedsel zocht. Maar feiten leggen het af tegen gevoel, onder doodsangst worden ze verpletterd. De jongen wilde weg, maar was niet in staat te rennen. Gelukkig maar, want ook een verzadigd roofdier zou daardoor uit zijn slaap worden gewekt.

Uiteindelijk verstijfde ook de wolf. Misschien had hij de jongen gezien die naast een oude dennenboom stond. Misschien was de wind gedraaid en had de wolf hem geroken, of misschien had het dier een onderdrukte snik gehoord. De wolf hief zijn hoofd, lokaliseerde zijn mindere en overmeesterde het mensenkind met zijn blik. De jongen sloeg zijn ogen neer. Tersluiks hield hij de wolf in de gaten, die zijn bovenlip optrok en gromde.

Toen de jongen zich niet bewoog, hief de wolf zijn hoofd nog verder. Traag boog hij zijn nek, en ook zijn rug een beetje, en hij hilde. Hij deelde mee dat die eland van hem was, en dit territorium ook.

Het gehuil weergalmde door de wildernis, bezorgde de jongen kip-

penvel en maakte dat hij alle lust om te vechten verloor. Hij maakte zich zo plat mogelijk. Hij was een slaaf van de wolf.

Terwijl hij neerhurkte in de sneeuw voelde hij met zijn hand aan zijn dolk; het heft gaf hem een bemoedigend gevoel. Hij greep het vast en wurmde het zachtjes uit het foedraal. Toen hij het mes drie jaar daarvoor van zijn pa had gekregen, had het macht en mannelijkheid uitgestraald. Nu voelde het als een breinaald.

Het roofdier kwam langzaam op hem afgelopen, en de jongen voelde een onbeheersbare angst en de behoefte om te vluchten. Hij bewoog zich even maar de wolf gromde meteen, om te laten merken wie hier de baas was. De jongen werd helemaal slap.

Hij bekeek de wolf en zag zijn leven als een film aan zich voorbijtrekken. De film was treurig, vol geweld en eentonig, maar de hoofdpersoon was nog niet bereid te sterven. Er welde een traan op in zijn ogen.

Op twee meter afstand van de jongen bleef de wolf staan. Hij wierp een onverschillige blik naar rechts en gaapte. De wolf was heer over de wildernis. Hij schudde zijn kop zo hard dat zijn bovenlip heen en weer flapte, en er belandde roodgekleurde brij uit zijn bek in de sneeuw. De jongen deed het opnieuw in zijn broek, maar zijn blaas was al leeg, en hij voelde een brandende pijn in zijn urineleider. Hij plaste leegte.

De jongen gehoorzaamde aan het dier in zichzelf. Hij draaide zich op zijn rug, trok zijn benen op en piepte. De wolf hield zijn hoofd boven de angsthaas en stonk naar de dood. De bloederige snuit bevond zich op slechts tien centimeter afstand van het gezicht van de jongen, en er vielen een paar druppels elandstier op diens jas. De bloedparels tikten op de stijf geworden stof als tegen een blikken dak. Zijn borstkas voelde zo klein. Hij was zo bang dat het pijn deed. Eén verkeerde beweging en hij zou het niet kunnen afmaken.

De jongen omklemde zijn dolk, sloot zijn ogen en verzamelde het kleine beetje kracht dat hij in zich had.

Nu.

Hij stootte toe. Hij gooide zijn hele gewicht achter de stekende beweging aan, precies zoals zijn pa hem had geleerd die melkmuil van Vesala op zijn bek te slaan, die vuile communistenzoon. Hij dwong het lemmet tot aan zijn vuist de keel van de wolf in en draaide de dolk rond in de wond.

De jonge alfawolf was zo hoog in rang dat hij de klap niet zag aankomen. Hij kon er niets tegen beginnen, alleen maar sterven. Hij stuiptrekte, zijn achterpoot trapte onwillekeurig tegen de grond. Voordat hij opgaf huilde hij zachtjes, een geluid als van een pasgeboren welp. De jongen kwam overeind en keek het dier voor het eerst recht in de ogen.

‘Jij bent nu van mij. Mijn Abel,’ mompelde hij.

Toen hij er zeker van was dat het roofdier alleen nog een omhulsel was, boog de jongen zijn hoofd langzaam achterover; hij zoog de koude lucht dieper zijn longen in dan ooit en huilde als een wolf.

Het gevoel van bevrijding was gigantisch. Hij wist dat hij sprookjesachtig veel geluk had. Hij voelde dat hij bijzonder was. Hij had het idee dat hij meteen na God kwam, maar wist niet zeker in welk opzicht. De wolf was een gelijkwaardige tegenstander, de katten en de nertsen van Heiskanen die hij eerder had gedood waren alleen maar oefenmateriaal geweest. Nu wist hij waarom hij Jolle, de kat van de burens, van kant had gemaakt en daarvan had genoten.

Hij was al bij zijn geboorte een wolf geweest. Een moordenaar bij de gratie van zichzelf.

‘Godverdomme,’ vloekte hij. Dat voelde goed. Hij mocht niet vloeken, en deed dat zelfs niet wanneer hij alleen was. Eén keer had hij in een baldadige bui ‘godskolere’ gezegd. Pa had dat gehoord en hem tot bloedens toe geslagen. Hij had bedreigd met demonen en christelijke foltering als er nog één krachtterm zou volgen.

De jongen had hem gehoorzaamd, uiteraard. Uit zelfbescherming. Dat was zijn leven. Want van pa was het koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid, tot in de eeuwigheid, godverdomme. Je verzette je niet. Als zijn zoon hem niet gehoorzaamde, drukte pa houtsplinters onder diens teennagels. Soms deed hij dat ook zonder aanleiding, maar als je je verzette, volgden er gegarandeerd splinters.

Maar nu was hij niet langer bang voor die klootzak.

De jongeman was gegroeid, was opgezwollen tot zijn definitieve formaat en zelfs uit de naden daarvan gebarsten. Hij wist wat hem te doen stond.

En hoe.

Omdat hij daar een onverklaarbare behoefte toe voelde, brak hij in een opwelling een tand van de wolf af en stopte die in zijn zak. Het gewicht van de tand gaf een prettig gevoel. Ten slotte veegde hij zijn dolk af aan

de vacht van zijn prooi. Hij keek nog even naar de wolf, aaide hem en stak zijn dolk opnieuw in het zachte vlees. Die zakte daarin weg als in boter. Hij trok zijn mes terug, liet het bloed langs het lemmet vloeien, draaide zich om en volgde zijn eigen voetsporen terug naar huis.

Hij was er eindelijk klaar voor.

Thuis zouden ze zien wie er een man was.

Alleen de vader, de zoon – en van één van hen de geest.

Deel 1

Wat je achterlaat...

Het uur van de wolf, volkenkunde: *Het tijdstip van de vroege ochtend waarop de wolf jaagt en de mens slaapt. Ongeveer tussen drie en vijf uur 's nachts, al is het tijdstip niet duidelijk gedefinieerd.*

Ook de koudste momenten van de nacht worden 'het uur van de wolf' genoemd, oftewel het tijdstip waarop de vitale levensfuncties van de mens op hun rustigst zijn, de slaap het diepst is en de mens op zijn zwakst is.

*Het begrip is onbekend in de Finse folklore, maar is bekend geworden door de film *Het uur van de wolf* van Ingmar Bergman uit 1968.*

Lauri Kivi voelde zich beroerd.

Hij zag niets, hoorde niets en raakte niemand aan. Hij wist dat hij te laat was. Voor zijn werk en voor zijn leven. Toch lag hij in bed, in zijn tweekamerflatje. Hij had geen haast. Lauri was een eenzame man die zich van de ene dag naar de andere sleepte.

Hij keek naar het slordige pleisterwerk. Dat zat vol met scherpe puntjes en was saai. Alles was saai, omdat Lauri had geleerd zijn gevoelens te vermoorden. Z'n vader had hem dat hardhandig bijgebracht. Vandaag de dag imiteerde Lauri de gevoelens van anderen, om vooral maar niet op te vallen.

Hij klom moeizaam uit zijn bed en deed zijn gehoorapparaat in. Oorstukje in de gehoorgang, apparaatje tussen duim en wijsvinger, een snelle blik, en daar zat het ding al achter zijn oor. Het bleef probleemloos op zijn plaats zitten. Het instrumentje was een deel van Lauri geworden, hij hoefde er net zomin aan te denken als anderen aan hun bril dachten.

Toiletgang en toiletmaken had Lauri zo geregeld. Tijd om te eten was er niet, maar daar was hij sowieso niet goed in. Hij wierp een blik om zich heen. De vulpennen in een rechte hoek op het bureau, de tv exact midden op het meubel, alle oppervlakken schoon. Lauri hanteerde voor zijn woning dezelfde discipline als voor zijn geest.

Hij liep de trap af en wandelde naar de lege parkeerplaats. Buurman Ihanainen kwam onder het vervallen afdakje voor de vuilcontainers vandaan, en Lauri begroette hem snel. Ihanainen was een bibliothecaris van een jaar of vijftig, en helemaal grijs. Hij hield van vlinders verzamelen en grammatica. Ihanainen beweerde dat hij uit vrije wil alleen woon-

de, maar Lauri vermoedde dat dat eerder de wil van de vrouwen was. Hij was ervan overtuigd dat Ihanainen zich op doordeweekse avonden terugtrok in zijn woning om *De wetenschap in beeld* te lezen, maar ook de *Playboy*, puur uit educatief oogpunt natuurlijk; de man was immers geïnteresseerd in de geheimen van het menselijk lichaam. Vrienden had Ihanainen niet, omdat hij ook volkomen vreemden al bij het handenschudden op incorrect gedrag en taalfouten wees.

Een paar jaar geleden had hij een vrouw gehad, maar die was er al snel vandoor gegaan. Lauri vermoedde dat Ihanainen had geopperd seks te hebben. Dat was een vergissing, want voor het oog van de wereld presenteerde de bibliothecaris zich als een kuise man die vrij was van zonde en bij wie lust en verlangen werden verdrongen door beschaving en verstand. Zoiets deed het goed bij de seksueel onervaren en frigide museummuis die in een man eigenlijk de zoon zocht die ze nooit zou krijgen. Binnen vier muren bleek Ihanainen echter een schuinsmarcheerder te zijn die niet verder dacht dan zijn piemel groeide. Zo iemand moest je zien kwijt te raken.

Lauri woonde al twaalf jaar in een van de hoge flats aan de Vanhanlinankuja in de wijk Puotila in Helsinki. Ihanainen was vlak na hem in het woningbouwcomplex komen wonen. Hij had van meet af aan geprobeerd in contact te komen met Lauri en zijn neus in diens zaken te steken. Hij leek ook verrassend veel te weten.

Lauri stapte snel in zijn auto, om maar vooral geen praatje te hoeven maken. Hij startte de Golf, reed achteruit het parkeervak uit, gleeed de weg op en zette koers naar de rotonde. Lauri hield van rotondes, vond ze mooi. Niet vanwege de bloemenperken maar om de symmetrie. Het was geruststellend te weten dat als je per ongeluk je afslag voorbijreed, je met een extra rondje weer bij de juiste afslag uitkwam. Op rotondes werd eeuwig boete gedaan, iets wat in het leven juist betreurenswaardig zelden voorkwam.

Bij de rode stoplichten bij winkelcentrum Itäkeskus keek Lauri naar de stroom auto's die in westelijke richting golfde. Zelf stond hij ook te wachten tot hij zich als drijfhout bij hen mocht voegen. Om zich als een mier onder de mieren te begeven. Als Lauri Kivi ergens het gevoel had erbij te horen, dan was het wel op deze oostelijke uitvalsweg. Daar voelde hij zich prettig, en daarom reed hij met de auto naar het werk. Met de

metro zou hij trouwens ook niet rechtstreeks naar Pasila kunnen reizen.

De ochtendvergadering begon om negen uur. Dat zou Lauri niet halen, maar dat hoefde hij ook niet. Hij wist wat daar zou gebeuren. De hoofdredacteur van het *Fins Dagblad*, Olli Ohra, zou zijn ongenoegen uitbraken over de weekendedities. Hij zou over spelfouten, knullige koppen en ondeugdelijke geïnterviewden zaniken. Het stuk van Antti over kinderbescherming zou door Ohra geprezen worden, maar tegelijkertijd zou hij graag een meer op de lezer gerichte benaderingswijze zien: ‘Denk eraan dat je voor lezers schrijft, niet voor wetenschappers. Dit is qua feitenmateriaal een uitstekend artikel, maar het is zo droog als een lezingenserie over de geschiedenis van de kloosterbouw in Europa ten tijde van de renaissance.’

Ga er maar aan staan: een verhaal opleuken waarin wordt verteld dat zeventienduizend kinderen uit huis zijn geplaatst. Wat werd er eigenlijk verwacht? Gevleugelde metaforen en gedetailleerde beschrijvingen van gevallen van verwaarlozing? Het enige wat de redacteur in kwestie had kunnen doen was een uit huis geplaatst kind zoeken en dat interviewen.

De spread van collega Talvivaara, over geblunder in de mijnbouw, had van Ohra wel steviger onderbouwd mogen worden; een algemeen beeld van het gehannes van het mijnbouwbedrijf alleen was niet voldoende. Het interview met minister van Buitenlandse Handel Kåki zou hij afkraken omdat degene die het artikel had geschreven, collega Puhakka, de voorgaande vrijdag de hoofdredacteur had aangesproken op de journalistieke koers van de krant. Puhakka vond dat het voorheen prestigieuze dagblad begon af te glijden naar boulevardniveau.

Ohra zou helemaal niets goedvinden aan de kranten die dit weekend waren verschenen. ‘We zijn het op een na grootste dagblad van dit land. We kunnen niet concurreren op basis van getallen, we verpletteren de concurrentie op basis van kwaliteit. Alles wat we doen, doen we beter dan de anderen. Dat is het uitgangspunt, al is dat dit weekend niet helemaal gelukt. Maar hé, we zijn in elk geval bezig een ruwe diamant te slijpen hier,’ zou Ohra tegen zijn zure ondergeschikten zeggen. ‘Gelukkig was het hoofdredactioneel commentaar dit weekend in elk geval wel een voltreffer,’ zou hij verdergaan, wachtend op goedkeurend gelach. Velen zouden grinniken, omdat ze bang waren er bij de eerstvolgende beoordelingsgesprekken uit te vliegen als ze het opgepoetste ego van de hoofdredacteur

niet zouden strelen. De enigen die het grapje oprecht grappig zouden vinden, waren de nieuwe vakantiekrachten en stagiairs, die dit afgekloven bot nog niet eerder toegeworpen hadden gekregen.

Op de brug tussen Kulosaari en Kalasatama voegde Lauri zich bij de rij auto's die daar altijd ontstond. De wegwerkzaamheden van het voorgaande jaar hadden voor indrukwekkende files gezorgd. Nu waren die bijna verdwenen. Een rij van ruim honderd meter lang was een meevaller.

Een metallic-groene Audi schoot over de rijstrook die naar het centrum voerde aan de file voorbij. In de bocht drong de chauffeur zich echter brutaal de linkerrijstrook op, tussen de auto's die op weg waren naar Pasila. De tijd van sommige mensen was blijkbaar belangrijker dan die van anderen. Blijven jullie maar staan wachten, zodat ik dat niet hoef.

Op de radio speelde de band Neljä Ruusua. Het schandalige gedrag van de omhooggevallen yup in zijn patserbak maakte Lauri woedend, en het schunnige liedje op de radio fokte hem nog verder op. De file loste zich al snel op, en Lauri gaf gas. Te veel gas. Al snel flitste er licht in zijn achteruitkijkspiegel. Achter hem reed een politiewagen, die aangaf dat hij aan de kant van de weg moest stoppen. Lauri vloekte als een bezetene. Hij zat ruim over de snelheidslimiet. Hij reed naar een tijdelijke vluchthaven tussen de wegwerkzaamheden en de kruising met de Mäkelänkatu, waar nog meer auto's stonden. Waarschijnlijk die van de wegwerkers.

In zijn achteruitkijkspiegel zag Lauri hoe een agent in burger op hem af beende. Het was een vrouw. Pezig en afgetraind. Ze klopte op het raampje. Lauri rolde het naar beneden.

Het was Jatta, de persvoorlichter van de politie van Helsinki, met wie Lauri bijna wekelijks te maken had. Een paar jaar geleden hadden ze geprobeerd ook in burger met elkaar om te gaan, maar dat was niets geworden. Jatta ging met haar werkstress om door open en extravert te zijn. Ze wilde reizen en ook de goede dingen zien die de wereld te bieden had. Lauri wist dat die er niet waren. En dus bleef hij liever in zijn tweekamerappartement.

De breuk was vlot en ogenschijnlijk pijnloos geweest. Toch stak het Lauri nog steeds; er waren maar weinig mensen die het überhaupt met hem uithielden. Nu woonde Jatta samen met een voetballer die vijf jaar jonger was dan zij, in de welgestelde wijk Aurinkolahti in Vuosaari, in het

oostelijke deel van Helsinki, direct aan zee. Haar vriend speelde voor HJK, voor het nationaal elftal en vorig seizoen nog voor Tottenham Hotspur, een Engelse Premier League-club. Lauri vond die ballentrappier maar een nutteloze gluiperd, die niet in staat was de bal des levens hoog te houden. Hij lachte in het openbaar, hing de lolbroek uit in praatprogramma's en at tofu.

‘Je reed dus te snel,’ zei Jatta.

‘Klopt,’ antwoordde Lauri eerlijk.

‘Nou, dan rest me alleen nog maar je een goede reis te wensen,’ zei Jatta met een glimlach.

Lauri vroeg niet waarom Jatta veldwerk deed. Inspecteurs maakten zelden jacht op snelheidsmaniakken. Ze maakte zich schuldig aan plichtsverzuim door hem te laten gaan.

Achteraf kon hij zich wel voor het hoofd slaan, omdat hij niet had beseft dat er iets gaande was. Dat had hij zich moeten realiseren. Dat kreeg je ervan, als je ordehandhavers aan hun parfum herkende en de geneugten uit het verleden in je liezen voelde.

Lauri reed met inachtneming van de snelheidslimieten naar de Pasi-lansilta, langs het station en rechtstreeks via de Esterinportti naar de kleine parkeerplaats onder het gele kantoorgebouw. Het *Fins Dagblad* had een oplage van een kwart miljoen, en er werkten honderdzestig mensen op de redactie. Hoewel het aantal werknemers de voorgaande zes jaar met bijna een derde was gereduceerd, stond de parkeerplaats helemaal vol. Een groot deel van de redacteuren was nog steeds genoodzaakt zijn auto tegen betaling in de parkeergarage van Pasila te stallen.

Gelukkig was de parkeerplaats voor de chef van de misdaadredactie Lauri ten deel gevallen, nadat Autio met pensioen was gegaan. Die had het maar mooi voor elkaar, om op vijftigjarige leeftijd te kunnen stoppen met werken dankzij de erfenis van zijn vader. Al kon Lauri het hem ook niet kwalijk nemen. Het werk van misdaadredacteur ging je niet in de koude kleren zitten. Alleen maar slecht nieuws en de keerzijde van het leven. Ook Lauri zou het artikel ‘Einde aan de criminaliteit in Finland – overal heerst vrede’ nooit schrijven. Moord, verkrachting, kindermisbruik, berovingen en andere vergrijpen zorgden er daarentegen voor dat Lauri brood op de plank had, af en toe zelfs met beleg.

Lauri beende naar zijn bureau. Het ochtendoverleg was al afgelopen,

en een vrolijk geroezemoes stroomde door de gang. De nieuwsredacteurs werden met de week jonger.

Lauri zette zijn gehoorapparaat zachter. Tijdens het sollicitatiegesprek had hoofdredacteur Ohra gevraagd of het apparaat hem hinderde bij het werk. Integendeel, had Lauri geantwoord. Hij kon zelf kiezen wanneer hij wilde luisteren en wanneer niet. Hij zou de voordelen van een kantoorruimte maximaliseren en de nadelen tot een minimum beperken.

Zijn antwoord was bij de hoofdredacteur en de redactiechef in goede aarde gevallen. Lauri zei de waarheid niet hardop, maar door zijn apparaatje uit te zetten kon hij zich afsluiten voor het irritante, eindeloze geluidsuniversum van zijn verbitterde collega's van middelbare leeftijd en kon hij zich concentreren op wat belangrijk was. Op misdrijven en de berichtgeving daarover. Dat was het werkelijke voordeel. Voor zijn werk, en met name voor Lauri zelf.

De hoofdredacteur had ook gevraagd naar de oorzaak van de gehoorbeschadiging, en Lauri had iets gelogen over misvormde gehoorgangen. Over zijn kindertijd zou hij zijn hart pas luchten als er een mes in werd gestoken.

En hij had ook niets over zijn gezin verteld, toen de redactiechef daarnaar had gevraagd. Hij had gewoon gezegd dat hij alleen woonde. Lauri had weliswaar een dochter, maar dat hoefden anderen niet te weten. Ook zijn dochter zelf niet.

'Kivi,' snauwde het hoofd van de nieuwsredactie toen hij Lauri zag.

'Ja?'

'Je was er niet tijdens de vergadering.'

'Nee.'

'Dat had wel moeten,' zei Pokka. 'Wat moet ik toch met jou?'

'Me aan het werk zetten.'

Pokka lachte even. 'Klopt. Aan de slag dan maar.'

'Iets bijzonders?'

'Je zou naar de haven kunnen gaan voor een reportage. De boten worden te water gelaten. Je babbelt met een paar van die dekschrobbers en belt met de havenmeester om te vragen wat de waterstand is, of ook de grotere boten het zeegat al uit kunnen.'

Lauri schudde zijn hoofd. 'En als ik je nou eens écht nieuws bezorg? Daar zijn mensen toch zeker nog wel in geïnteresseerd?'